

פרופיל של הצלחה

משה (שפי) שפיטלני: מדען וג'נטלמן

פעילות בינלאומית ענפה בחזית העשייה המדעית-טכנולוגית, והישגים יוצאי דופן בקידום המדעים, טכנולוגיות הייצור והתיב"מ באקדמיה ובתעשייה, צרבו בפרופ' משה (שפי) שפיטלני את האמונה כי שיתוף פעולה מדעי הוא כלי אולטימטיבי לגישור מעל מחלוקות ופערים ולקירוב לבבות. כי החיים אינם אלא סך האתגרים והאנשים שאדם פוגש לאורכם.

מן הבית ברחובות הקטנה של שלהי שנות ה-40 ושנות ה-50, בה הכירו כולם האחד את השני, לקח שפי את חשיבות התרומה למדינה, את האדיבות וההקפדה על כבודו של כל אדם, את ההכרה כי יהיה מהנדס לכשיגדל, והביטחון ללכת בדרכו שלו, כשערכי הרעות, הפתיחות, האמפתיה והאתיקה מאירים את דרכו קדימה.

לאחר שסיים בהצלחה תואר ראשון ושני בפקולטה להנדסת מכונות בטכניון, החל שפי בלימודי הדוקטורט בפקולטה אשר במהלכם הקים עם שני שותפים את חברת 'ישראלייזר' באזור התעשייה במגדל העמק. ב-1983 הצטרף לפקולטה כחבר סגל והקים את המעבדה לגרפיקה ממוחשבת ותיב"מ (כיום המעבדה לתיב"מ וחיי המוצר), בראשה עמד עד לפרישתו באוקטובר 2015.

במהלך המסלול המקצועי המרתק שעשה, זכה שפי להוקרה רבה על פועלו. הוא נבחר לעמית (FELLOW) ע"י הארגונים המקצועיים CIRP, SME ו-ASME, החזיק בקתדרה ע"ש שלזינגר למערכות ייצור בפקולטה, ובין השאר הוענקו לו תואר פרופ' כבוד מאוניברסיטת ג'או-טונג בשנחאי, פרס האגודה הגרמנית של ידדי הטכניון (GTS) ומדלית כבוד מאוניברסיטת פוזנן בפולין. הוא מילא תפקידים בכירים באקדמיה הבינלאומית לייצור (CIRP), בוועדות מומחים של השוק האירופי, בעבור מיניסטריון החינוך והמדע של גרמניה (DFG) ובוועדת הייעוץ של נשיא המכון הטכנולוגי של דרום קוריא (KAIST), והנחה במסגרת הקריירה האקדמית מעל 40 משתלמים לתארים גבוהים. הוא פרסם מעל 140 מאמרים בעיתונות המקצועית, והגה פיתוחים פורצי דרך שהובילו לשיפור שיטות ומערכות הייצור, ושבגינם זכה ב-2013 להיות הישראלי הראשון לו הוענק פרס 'סרג'נט' (Sargent Award) היוקרתי של האגודה הבינלאומית למהנדסי ייצור (SME). בנוסף לכך, מילא תפקידים רבים בפקולטה ובטכניון בהם השאיר חותם משמעותי ביותר, בדגש על תפקיד דיקן ביה"ס ללימודי מוסמכים בטכניון בין השנים 2011 - 2006. פרופיל מיוחד של הצטיינות והצלחה.

שפי נולד ברחובות ב – 1947, לאב (מנחם) ציוני שעלה מפולין עם סיום לימודיו בתיכון, ולאם (חיה לבית חרל"פ) ילידת הארץ ובת למשפחה ממייסדי העיר רחובות. שפי החל את חייו בחוויה טראומטית, כשבית המשפחה נפגע אנושות מפצצה שהטיל עליו מטוס מצרי במהלך מלחמת השחרור. אביו שהיה עורך דין במקצועו, חינך את שפי מעת שעשה צעדיו הראשונים לכך כי עליו להיות מהנדס ולבנות ולפתח את הארץ, וטען כי עורכי דין יש מספיק וגם כך אינם יצרניים. אמו, שנאלצה לקטוע באמצע לימודי חשבונאות מאחר ולמשפחתה לא היה די כסף לשלם את שכר הלימוד, דאגה לפתוח לשפי ולאחיו הצעיר אפרים (שהפך לימים לעורך דין) קרן חיסכון ללימודים, על מנת שיוכלו לרכוש מקצוע לכשיגדלו.

"הוריי היו הורים חמים שדחפו אותנו להצטיין במעשה ידנינו", מספר שפי, "ובשל גישתו של אבי ידעתי כבר כשהייתי בן 5 כי אהיה מהנדס כשאגדל. הייתי חניך בתנועת 'מכבי הצעיר' בבית הספר היסודי ע"ש 'סמילנסקי', רץ למרחקים קצרים, ושיחקתי כדור יד ב'מכבי רחובות'. אמי גם היא התחנכה ב'סמילנסקי', ובתקופה זו בה כולם הכירו את כולם ברחובות ובאווירה בה גדלנו, ידעתי כי כל מעשה שלי בבית הספר מדווח מיד בערוץ כזה או אחר לאמא. אני זוכר את עצמי מגיל צעיר מוקף בחברים, ובזכות ערך הרעות לו חונכנו יש לי חברים לא מעטים שאני הולך איתם מתקופת הגן ועד היום. עם סיום היסודי עברתי לתיכון 'תמ"ר' (תיכון מאוחד רחובות), בו הייתי חלק מתכנית מצוינות מיוחדת במתמטיקה עם מכון וייצמן. הייתי תלמיד בסדר. טוב מאד במתמטיקה ובפיסיקה, ופחות בכל השאר. הפעילות החברתית שאחרי בית הספר זכתה אצלי ואצל חבריי לדגש חזק, והיינו נפגשים כל יום אחרי בית הספר על 'הברזלים' ליד הקפה במרכז רחובות. הלכנו בערבי שישי למסיבות שנערכו בבתי פרטיים, לקולנוע במוצאי שבת, וכשרצינו לאכול פיצה נסענו לתל אביב. ליד אותו קפה פגשתי בתקופה זו את בלה, לימים אשתי וחברתי לחיים. ב – 1965 סיימתי תיכון עם הרבה חברים וחברות. כולנו התגייסנו לצה"ל בנובמבר אותה שנה, כחלק ממחזור גיוס שהחל שירות חובה של שנתיים וחודשיים, שהוארך לשנתיים וחצי, שהוארך פעם נוספת לקראת סוף השירות לשלוש שנים. את השירות הצבאי עשיתי בדימונה, ומיד עם תום השירות הצבאי עברתי את בחינות ה'קונקורס' והתחלתי את לימודי בטכניון (המושג של הטיול שלאחר השחרור לא היה קיים אז). לא הגשתי מועמדותי לקבלה לשום מוסד אחר, כי היה לי ברור כי הטכניון הוא המוסד המוביל בהכשרת מהנדסים. בחרתי ללמוד בפקולטה להנדסת מכונות ולא בפקולטה להנדסת חשמל, בעיקר בשל העובדה כי המורה המעולה שלי בתיכון למתמטיקה ופיסיקה, מר חבזה, היה מתחשמל בכל פעם שערך לנו הדגמות במסגרת השיעורים, והחלטתי לחסוך מעצמי חוויה זו".

"התחלתי את לימודי התואר ב – 1968", מוסיף שפי, "ושכרתי חדר אצל משפחה בנווה שאנון. למדנו בשנה א' 47 שעות שבועיות, כמו כיתה בתיכון, אך עד מהרה התברר לי כי השד לא נורא כל כך ומצאתי זמן גם לפעילויות חברתיות במקביל ללימודים. בטכניון באותה עת לא היה מיזוג אוויר, ולמעט באולם צ'רצ'יל בכל הכיתות היה מותר לעשן, כך שכיתות הלימוד היו לעיתים אפופות בעשן סיגריות. לשכת הדיקן ומזכירות הפקולטה שכנו בבנין הסנט, והאסכולה הייקית ששלטה בפקולטה דגלה בגישה קשוחה ובלתי מתפשרת כלפי הסטודנטים והגשת חובות הלימודים. אני זוכר שפרופ' קורט לוי ז"ל דרש מאיתנו באחד מן הפרויקטים להגיש לו שרטוטים של תכנון מפעל, ואני קצת התעכבתי בהכנת השרטוטים. כשבאתי להגיש את הפרויקט אמר לי פרופ' לוי: 'מר שפיטלני, המפעל נשרף. לא צריך את השרטוטים שלך יותר', ורק אחרי שבועות של 'עינויים' נאות הפרופ' לקבל את השרטוטים שלי". בסוף שנה ג' ועם שחרורה של בלה מהצבא, נישאו בלה ושפי, ובשנים לאחר מכן נולדו להם הבת אור (היום דוקטורנטית באונ' חיפה), הבן אמיר (יזם וסטארטאפיסט), הבת אופיר (סטודנטית לפסיכולוגיה בבינתחומי הרצליה), והגיעו הנכדים עומרי, גילעד, עילי, נדב ומתן.

"לקראת סוף התואר הראשון", מספר שפי, "לקחתי קורסים בחשמל, במחשבים ובמערכות ספרתיות, והתחלתי לחשוב על המשך לימודים לתואר שני, אותם התחלתי באוקטובר 1972 מיד לאחר סיום התואר הראשון. את התואר השני, עשיתי במרכז למערכות ייצור בהנחייתו של ד"ר יורם קורן בתחום של בקרה ספרתית של מכונות כלים (Numerical Control – NC). המשימה הייתה לבנות מערכת בקרה ספרתית לכרסומת, כאשר באותה התקופה כל המערכת הייתה בנויה מחומרה. עם יציאתו של ד"ר קורן לפוסט-דוקטורט, ד"ר בראון ופרופ' לנץ המשיכו בהנחיית. לקראת סיום התואר התקבלה במרכז בקשה מהמפעל של קיבוץ מרחביה לפתח בעבורם מערכת לניקוב צינורות השקיה. כנהוג באותם ימים, כולנו נרתמנו לפיתוח ואני הייתי אחראי לפיתוח מערכת הבקרה. הבקשה עסקה למעשה בפיתוח מערכת לניקוב צינורות באמצעות לייזר. בנינו בעבורם מערכת אופטו-מכנית לניקוב צינורות ההשקיה, ראשית במתכונת Offline (הצינור במצב סטטי בעת הניקוב), ובהמשך במתכונת Online (ניקוב החורים בצינור נעשה תוך כדי יציאתו מהאקסטרודר). העבודה על פיתוח המערכת, שהייתה בעבורי יישום 'תעשייתי' ראשון של מה שלמדתי בתיאוריה, תפסה אותי והקדשתי לה את כל זמני, דבר שדחה במעט את השלמת התואר, אבל הביא לי שמחה וסיפוק, והזרים כספים למרכז. בסופו של דבר חזרתי לעבודת המאסטר וסיימתי אותה בהצטיינות. בנקודת זמן זו רציתי מאוד לקחת את הידע שצברתי ולפתוח מפעל בתעשייה, אך תחת לחץ מתון של פרופ' לנץ התחלתי ב – 1975 את עבודת הדוקטורט תחת הנחייתו, בנושא 'בקרה ספרתית אדפטיבית לתהליך השחזה אלקטרו – כימי'. לכאורה, הייתי בתוך הדוקטורט והמסלול קדימה היה ידוע, אך שילוב של דחף פנימי מתמשך שחשתי להביא לידי ביטוי את היכולות שרכשתי, והתלבטות ארוכה באשר להתמקדות במסגרת הדוקטורט, הובילו לכך שב – 1977 לקחתי פסק זמן מהדוקטורט, ופתחתי את חברת 'ישראלייזר' באזור התעשייה של מגדל העמק ביחד עם עוד מתכנת, הנדסאי, ופקידה שהגיעה אחת לשבוע".

"בבסיס שירותי החברה", מוסיף שפי, "עמד שולחן אופטי מיוחד שפיתחנו, בו שילבנו בקרת CNC/DNC מתקדמת לתקופתה, שפיתחנו על בסיס מערכת בקרה מסחרית. החברה הייתה הראשונה בישראל להציע שירותי חיתוך באמצעות קרני לייזר. הרעיון המרכזי של החברה, היה כי נפתח לפי הזמנה מערכות אופטו-מכניות ליישומי לייזר, תוך כדי הבטחת מקורות המימון ע"י מתן שירותי חיתוך בלייזר לתעשייה המקומית. העניין שעוררו המערכת שפיתחנו ושירותי 'ישראל לייזר' היה רב מאוד הן בארץ והן בחו"ל, ומדענים מרחבי הארץ הגיעו לראות את הפלא: הלייזר הכי חזק בישראל. יחד עם זאת, התשתיות הדלות שעמדו לרשותנו והמיקום הגיאוגרפי הפריפריאלי, הקשו עלינו בשימור מומנטום ההצלחה. היו דרישות מחו"ל שנפתח מערכות דומות, אך כשערוץ התקשורת המרכזי שלנו היה טלפון ציבורי באמצע הדרך בין מגדל העמק לטבעון, שגם הוא לא עבד רוב הזמן, המאמץ שהיה כרוך במימוש פוטנציאל הצמיחה של 'ישראל לייזר' היה גדול מאד. ב-79 חליתי וכתוצאה מכך קרו שני דברים: החלטתי למכור את 'ישראל לייזר' לקיבוץ 'רעים' (המפעל פעיל עד היום ובהצלחה רבה), ופרופ' לנץ הציע כי אחזור לטכניון לסיים את הדוקטורט, וכך היה".

בקיץ 1980 עם סיום הדוקטורט, קיבל שפי הצעה מעולה מן המכון הפוליטכני 'רנסלר' (Rensselaer) בצפון מדינת ניו-יורק: ללמד את הקורס בבקרה ספרתית ולהשתלב בעבודת המרכז למערכות ייצור במכון. "המשרה המוצעת הייתה בשכר פרופ' מלא", מספר שפי, "בתחום בו רציתי להתמקד, ובבית הספר הטוב בארה"ב באותו הזמן לגרפיקה ממוחשבת ולמערכות תכן מונחות מחשב. לקחתי את ההצעה בשתי ידיים. אמנם המעבר לארה"ב, מדינה זרה, עם שני ילדים קטנים, היה מורכב, אך עד מהרה המשפחה התארגנה והשתלבותי באוניברסיטה הייתה טובה ומהירה. אחד הפרויקטים הראשונים בהם הייתי מעורב ב'רנסלר', החל בהצעה שכתבתי למענק תחרותי של יצרנית המטוסים 'בואינג', בנושא אימות תכניות של בקרה ספרתית. ההצעה שלנו התמודדה מול הצעות של אוניברסיטאות מובילות, וככל הנראה דווקא משום שלא הבטיחה הרים וגבעות זכינו במענק. כך מצאתי את עצמי נוסע תכופות לסיאטל בצד השני של היבשת, ועובד על הפרויקט שהוכתר כהצלחה גדולה מול אנשי המקצוע הבכירים של החברה. פעילותי זו ואחרות שביצעתי במקביל בתחומי ההוראה והמחקר, זכו להערכה רבה ב'רנסלר', והסגל הבכיר של בית הספר להנדסה ובראשם הדיקן לינג (Ling), אחד האנשים החכמים שפגשתי, דחקו בי להתחייב למשרה קבועה וארוכת טווח כפרופ' באוניברסיטה".

"ממש באותו הזמן", מוסיף שפי, "החליט הוועד המנהל של הטכניון כי צריך להקים בטכניון מעבדה לגרפיקה ממוחשבת ולתיב"מ, וכך הזדמן לי לארח ב'רנסלר' משלחת טכניונית בראשות המשנה לנשיא הטכניון למו"פ, שהודיע לי בסיום הביקור כי אם אחזור לטכניון תוקם המעבדה לגרפיקה בפקולטה להנדסת מכונות. כבר למחרת בבוקר קיבלתי טלפון דוחק מפרופ' לנץ כי אשלח בדחיפות את כל הניירת לטכניון, וכך עשיתי, אך בהמשך לכך לא שמעתי דבר מן הטכניון. ערב פרוץ מלחמת 'שלום הגליל' הגעתי ארצה לטובת פרויקט אותו הובלתי בעבור חברת 'אלרון'. הפרויקט כלל פיתוח תכן קונספטואלי למערכת גרפית לתכנות מכונות כלים, עם בקרה ספרתית המבוססת על תוכנת APT. האתגר בפרויקט היה להעביר את הגיאומטריה האינסופית בה משתמשים ב-APT, לגיאומטריה סופית שתתאים לתצוגה גרפית. גם בהזדמנות זו לא פנה אלי איש מן טכניון, וכך חזרתי בסוף הביקור לארה"ב. בסופו של דבר, ממש כשכבר קיבלתי לידי את החוזה להמשך ההעסקה ב'רנסלר', קיבלתי מברק קצר ולקוני מן הטכניון שהודיע כי 'מסיבות שאיננו יכולים להסביר' אנו מבקשים את חזרתך המידית לטכניון. כך עזבתי בחודש יולי '83 את 'רנסלר'. בסיכומי של דבר הייתה לנו כמשפחה תקופה נהדרת של שנתיים וחצי בארה"ב. הילדים עשו חיים משוגעים ולמדו אנגלית וסקי. טיילנו הרבה והכרנו חברים חדשים".

"החזרה לטכניון לא הייתה פשוטה", ממשיך שפי, "ואת פעילות המעבדה לגרפיקה ממוחשבת ותיב"מ הקמתי במרתף של הבניין למערכות ייצור. במוקד הפעילות עמד מחשב גדול של חברת CDC שהובא מתע"ש, אליו חוברו הפקולטות לארכיטקטורה, להנדסת מכונות, והפקולטה לאווירונאוטיקה. באמצע שנות ה-80 היה ביקוש גדול בטכניון לקורסים ולפעילות מחקרית בתחומי השרטוט הממוחשב, הגרפיקה והגיאומטריה החישובית, ובעקבות העלייה בביקוש קיבלנו שטח למעבדה בבניין ליידי דיוויס. במקביל לעשייה האקדמית בהוראה ובמחקר, עסקתי בתקופה זו בתעשייה בהערכת מערכות CAD/CAM בעבור 'רפאל', חברת 'סאיקלון' עבור מוצרי תעופה וחברת 'קונלוג', וכן בתכנון מערכת לחברת 'סימטרון'. בקיץ 1987 נסעתי עם המשפחה לשנת שבתון באוניברסיטת קליפורניה בסנטה ברברה (UCSB), לשם הוזמנתי להקים מעבדה לתיב"מ. זו הייתה שנה נפלאה, שבאה כאתגרתא לפני העומס הרב אותו חוויתי עם החזרה לטכניון. באחד מן הימים מיד עם חזרתי משנת השבתון בקליפורניה, הגיע אורח הולנדי לביקור לא מתוכנן במעבדה, מבעלי חברת 'סורבה' (SORBA) ליצור מוצרי פח שהיה במקרה בטכניון. הביקור והכימיה הנהדרת שנוצרה מן הרגע הראשון, הובילו לחתימת חוזה עם החברה ולשית"פ מצוין שהגיע לשיאו בשנים '90-'89 עת השלמנו במעבדה את פיתוח תכנת 'אוריגמי': מערכת CAD/CAM פרמטרית לתעשיית הפח (חיתוך וכיפוף) שהייתה הטובה בעולם בתחומה בתקופה זו. חברת 'אמאדה' (AMADA) היפנית עקבה מרחוק אחר פיתוח 'אוריגמי' והקשר המתפתח שלנו עם החברה ההולנדית, ורכשה לבסוף את התוכנה מחברת 'סורבה'. 'אמאדה' המשיכה את הפיתוח בטכניון במשך שנתיים נוספות, וההכנסות איפשרו לנו את המשך בניית המעבדה ופיתוחה. בסוף שנות ה-80 ותחילת שנות ה-90, חוותה המעבדה תקופת זוהר של ממש, שבאה לידי ביטוי בין השאר בזרם גובר של משתלמים מעולים אשר פנו לעשות מאסטר ודוקטורט תחת הנחייתי בתחומי מערכות ייצור, תכנון ומידול גיאומטרי של מוצרים ומערכות, ושימוש בהסקה גיאומטרית ובינה מלאכותית לטיפול בבעיות בתכן וייצור".

"בערך בתקופה זו", נזכר שפי, "הודיע לי פרופ' לנץ כי יש אפשרות לקבל מימון מ'קרן פולקסווגן' ולעשות פרויקט בשיתוף פעולה עם האוניברסיטה הטכנית של ברלין. בשל החינוך שקיבלתי בבית, התלבטתי מאוד האם לקדם שיתוף פעולה עם גרמניה, וכשהתייעצתי עם אבי הוא אמר לי: 'אם זה יאפשר את הטכניון ויביא לפיתוח המדינה, אז תיסע', וכך היה. הנסיעה לגרמניה הייתה מרגשת מאוד בעבורי. בשנים שלאחריה קשרתי קשרים הדוקים של שיתוף פעולה לא רק עם האוניברסיטה בברלין, אלא גם עם גופים בכירים נוספים כדוגמת מיניסטרוני החינוך והמדע של גרמניה (DFG), בעבורו שימשתי כמומחה לקידום מרכזי מצוינות ותכניות דוקטורט בתחומי מערכות ייצור ותיב"מ. במסגרת שיתוף הפעולה עם גרמניה, נבחרתי לעמוד בראש מרכז 'מינרווה' בטכניון לחיי המוצר במשך 14 שנים, נבחרתי לוועדת הפרסים ע"ש שלזינגר במינוי מיוחד של הפרלמנט הגרמני, ונתמנתי למחזיק 'הקתדרה ע"ש שלזינגר למערכות ייצור' בפקולטה, בראשה עמדתי, מאז פרישתו של פרופ' לנץ, עד לפרישתו. הקשר המעולה עם השותפים בגרמניה, אשר הלך והתהדק עם השנים סביב מגוון פעילויות בינלאומיות בתחומי ההוראה והמחקר, הוכיח לי פעם נוספת כי באמצעות שיתוף פעולה מדעי ניתן לגשר על כל המחלוקות והפערים ולקשור קשרים אישיים הדוקים. את הנרטיב הזה אימצתי בחום, ואני מאמין בו בכל ליבי. קידמתי אותו באמצעות מרכז 'מינרווה', והוא שדחף אותי בשלב מאוחר יותר ליזום ולחתום על הסכמי דוקטורט כפול עם מוסדות מובילים בחו"ל, כשהייתי דיקן ביה"ס ללימודי מוסמכים בטכניון. אולי זה סימבולי, אבל רק לאחרונה השתלם אצלי במעבדה דוקטורנט מאוניברסיטת ברמן בגרמניה".

במחצית השנייה של שנות ה-90, ובמקביל לתפקידים שמילא בטכניון ובחו"ל, חלקם כחבר הנהלה בוועדות מקצועיות בינלאומיות, ביקר שפי לתקופות קצרות כפרופ' אורח באוניברסיטה הטכנית של דנמרק (DTU) ובאוניברסיטת טוקיו ביפן. הוא הניח ביחד עם המארחים בשתי האוניברסיטאות את היסודות לגישה של מכירת שירותים במקום מכירת מוצרים, בתכניות שעיקרן מיחזור וחיי המוצר. גישה זו אומצה מאוחר יותר ע"י השוק האירופי בתכנית המחקר NMP. במהלך שנות האלפיים העמיקה מעורבותו של שפי במילוי תפקידים בכירים במסגרות בינלאומיות בחו"ל ובטכניון. בין תפקידים אלו ניתן למנות תפקיד פרופ' אורח באוניברסיטת מישיגן באן ארבור, ותפקידי שיפוט ועריכה בכתבי עת מקצועיים בינלאומיים. בנוסף לכך, תפקידי חבר הנהלה בתכניות מחקר ומצוינות של האיחוד האירופי, בוועדות של האקדמיה הבינלאומית לייצור (CIRP) ובוועדת 'פרס שלזינגר'. בטכניון שימש שפי כסגן דיקן להוראה בפקולטה, חבר הסנט, כחבר הוועדה המרכזת, כראש המרכז ע"ש אולמן למערכות ייצור ורובוטיקה, ועוד. החל משנת 2004 ואילך, החל שפי לקצור אותות של הוקרה והערכה על פעילותו רבת השנים לקידום המדעים וטכנולוגיות הייצור. בין אותות אלו היו קבלתו כעמית (FELLOW) לאקדמיה הבינלאומית לייצור (CIRP), לאגודת מהנדסי המכונות בארה"ב (ASME) ולאגודה הבינלאומית למהנדסי ייצור (SME), וקבלת תואר פרופ' כבוד מאוניברסיטת ג'או-טונג בשנחאי, פרס האגודה הגרמנית של ידידי הטכניון (GTS) ומדליית כבוד מאוניברסיטת פוזנן בפולין.

בשנת 2006 נכנס שפי לתפקיד דיקן לימודי מוסמכים בטכניון, אותו מילא עד שנת 2011. בתקופת כהונתו עלה מספר הדוקטורנטים בטכניון ב-50%, והושלמה בניית 'כפר המשתלמים' בטכניון על 215 יחידות הדיור המרכיבות אותו, המהווה עמוד תווך מרכזי בתכנית בניית דור העתיד של הטכניון. במקום של כבוד על קיר משרדו של שפי המעוטר בתעודות ובמדליות, מופיעה תעודה עם הכיתוב: 'לפרופ' משה שפיטלני מבית הספר ללימודי מוסמכים הוענק תואר הדיקן המצטיין בעולם', ועליה חתומים כל עובדי בית הספר. עדות להתנהלותו נעימת ההליכות של שפי, ויכולתו להוביל בשקט ובנינוחות להצלחות, תוך מתן יחס אדיב, שווה, חם ומכבד לכל הסובבים אותו. במהלך כהונתו כדיקן בית הספר למוסמכים, מונה שפי לכהן בוועד המנהל של הרשת האירופית למצוינות בייצור ומחקר חדשני (VRL-KCIP), כחבר בוועד המנהל וסגן נשיא למחקר בתכנית השותפויות האסטרטגית של האיחוד האירופי (EMIRACLE), וכחבר בוועדת הייעוץ של נשיא אוניברסיטת KAIST (המכון הטכנולוגי המתקדם של דרום קוריאה).

במהלך 32 שנים בהן שימש כחבר סגל מן המניין בפקולטה להנדסת מכונות בטכניון, פרסם שפי מעל 140 מאמרים בספרות המקצועית ובכנסים, והנחה מעל 40 משתלמים לתארים גבוהים, ביניהם את פרופ' הוד ליפסון מאוניברסיטת 'קולומביה' בניו-יורק, את פרופ' ענת פישר ראש המעבדה לתיב"מ וחיי המוצר ואת פרופ' גרשון אלבר מהטכניון, ועוד רבים המחזיקים היום בעמדות מפתח באקדמיה ובתעשייה. במקביל, שימש כעורך ראשי של כתב העת International Journal for Manufacturing Science and Production וכעורך משנה של חמישה כתבי עת נוספים. משנת 2012 ועד יציאתו לגמלאות בחודש אוקטובר 2015, שימש שפי כיו"ר הוועדה לתארים מתקדמים של התכנית למערכות אוטונומיות ורובוטיקה בטכניון, וכסגן המשנה לנשיא הטכניון לעניינים אקדמיים, תפקיד בו הוא מחזיק גם כיום. על הישגיו יוצאי הדופן לאורך שנים בקידום תהליכי ייצור, שיטות ומערכות ייצור, ופיתוח שיטות טכנולוגיות לשיפור הייצור, הוענק לשפי ב-2013 פרס 'סרג'נט' (SME Albert M. Sargent Award) היוקרתי של האגודה הבינלאומית למהנדסי ייצור (SME). שפי הוא הישראלי הראשון לו הוענק פרס זה. "המסלול שלי להצלחה", אומר שפי לסיכום, "נפתח בפניי כאשר עסקתי במחקר בתחומים שאהבתי, כשהשקעתי את כל כולי בעשייה, כששיתפתי פעולה ככל יכולתי עם מגוון שותפים השואפים קדימה, ושמרתי על האתיקה המקצועית ועל ראש פתוח ועיניים פקוחות. כך, ועם קצת מזל, הצלחתי. אני שמח על הזדמנות זו להודות לחבריי בפקולטה ובטכניון, שתמכו, עזרו ועודדו אותי בכל שנותיי בטכניון, ולאחל להם הצלחה בחיזוק הטכניון".